

мжки и теглила, — думаше си Янко и мислѣше, че никой го не чува.

Стигна на брѣга на рѣката. Стѣпи на края и рече да скочи въ водата. Ала въ сѣщия мигъ нѣкой го дръпна отзадъ за палтото и извика:

— Стой!... Какво ще направишъ?

Янко се обърна, потърка очи, за да се увѣри, че не сънува... Предъ него стоеше стара, прегърбена бабичка съ вързопъ дървца на гърба.

— Какъ не те е срамъ!... Какъ не те е грѣхъ! Тѣй здравъ, тѣй младъ и да загинешъ!...

— Омръзна ми животътъ, бабо! — отговори Янко съ въздишка.

— Омръзналъ ти животътъ!... На тебе омръзналъ! Тебе, съ твоята младостъ, съ твоитѣ златни рѣце!... Тебе, комуто завижда цѣлиятъ градъ!... Ти не искашъ да живѣешъ! А азъ, бедната, стара и прегърбена бабичка още живѣя... И трѣбва да живѣя, за да отхраниа и отгледамъ четири внучета, сирачета безъ баща, безъ майка!... Ето, зима иде... Азъ мъкна дърва на грѣбъ, за да ги грѣя... И пакъ живѣя. А ти?... Ако нѣма за кого да живѣешъ, хайде синовии тия сирачета, работи за тѣхъ, живѣй заради тѣхъ и ще видишъ колко е милъ и сладъкъ животътъ!... Спаси сирачетата, спаси и себе си!...